

# Rozjímanie na pondelok 23. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 23.  
týždňa v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:  
formalizmus niektorých  
farizejov; čistota úmyslu;  
prvenstvo osoby.

V JEDNU SOBOTU Ježiš „vošiel do synagógy a učil. Bol tam človek, ktorý mal vyschnutú pravú ruku. A zákonníci s farizejmi naň striehli, či v sobotu uzdraví, aby ho mali z čoho obžalovať“ (Lk 6, 6-7). Táto scéna v evanjeliu poukazuje na dôvod, prečo niektoré židovské authority sledujú

Ježiša. Nezaujíma ich jeho učenie, ani sa netešia, keď sú svedkami zázraku. Skôr hľadajú dokonalú zámienku, aby ho mohli zdiskreditovať. „Ó, farizej!“, hovorí svätý Cyril Alexandrijský, „vidíš toho, ktorý robí zázračné veci a uzdravuje chorých vďaka vyššej moci, a zo závidosti mu praješ smrť“[1].

Tí, čo v tejto scéne odsudzujú Pána, ukazujú, že im na človeku s vyschnutou rukou nezáleží. Ich prioritou nie je súcitiť s chorobou tohto človeka a ak je to možné, oslobodiť ho, ale ide im len o prísne dodržiavanie sobotného zákona; jediné, čo ich zaujíma, je obvinenie toho, kto ho nedodržel, ktorým je v tomto prípade Ježiš, sám autor zákona. Svojím formalizmom títo farizeji „nenechávajú priestor pre Božiu milosť“ a zastavujú sa „sami v sebe, vo svojich bolestiach, vo svojej urazenosti“, a tak nie sú schopní

„priniesť spásu, lebo jej zatvárajú dvere“[2].

Nakoniec títo ľudia zmenili širokú cestu Božieho milosrdenstva na úzku cestu legalizmu; namiesto toho, aby boli povzbudivou pomocou na tejto ceste, sú prekážkou; tam, kde ľudia existujú, vidia len odchýlky od normy. Zoči-voči tomuto spôsobu posudzovania druhých nás svätý Josemaría varuje: „Nemôžeme ponúkať vopred pripravené vzorce, ani rigidné metódy či predpisy, aby sme duše priblížili ku Kristovi. Stretnutie Boha s každým človekom je nevyjadriteľné a neopakovateľné a my musíme spolupracovať s naším Pánom, aby sme v každom prípade našli správne slovo a správny spôsob, byť poslušní a nesnažiť sa brániť vždy originálnemu pôsobeniu Ducha Svätého“[3].

---

SVÄTÝ LUKÁŠ poukazuje na to, že Ježiš pozná myšlienky týchto zákonníkov a farizejov (porov. Lk 6, 8). Pán dobre vie, že nie sú tam preto, aby ho v pokore počúvali a potom nasledovali jeho učenie. Hoci sa navonok správajú ako ostatní, ich vnútro kontrastuje s jednoduchosťou iných poslucháčov. Nesprevádzajú Pána s túžbou zmeniť svoj život a zapáčiť sa Bohu, ale s cieľom nájsť niečo, z čoho by ho mohli obviňť.

„Čistota úmyslu,“ hovorieval svätý Josemaría, „je v tom, že výlučne a vo všetkom hľadáme Božiu slávu“<sup>[4]</sup>, nad našu osobnú slávu alebo kritériá, podľa ktorých posudzujeme skutočnosť. Kresťanský život sa neredukuje na „plnenie“ istých morálnych či náboženských noriem alebo predpisov: títo farizeji v skutočnosti horlivo dodržiavali zákon, dávali almužny, trávili hodiny v chráme, postili sa... Ježiš však vedel, že to nerobili preto, aby vzdali

slávu jeho Otcovi, a preto ich to nepriblížilo k druhým ani k autentickému šťastiu. „Tento ľud,“ povedal im Pán pri inej príležitosti, citujúc proroka Izaiáša, „ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko od mňa“ (Mt 15, 8).

Kresťanský život vždy sprevádzajú vonkajšie skutky. Rozhodujúce však je, aby tieto skutky boli oživované duchom dobroty a svätosti, ktorého vidíme v živote Pána, apoštolov a svätých. Takto môže kresťan premeniť „na rýdze zlato, ako kráľ Midas, všetko, čoho sa dotkne, čistotou úmyslu, ktorý ho s Božou milosťou vedie k tomu, aby urobil – z toho, čo je indiferentné – svätú vec“[5].

---

PO TOM, čo Ježiš požiadal muža s vyschnutou rukou, aby sa postavil do

stredu, položil zákonníkom a farizejom túto otázku: „Slobodno v sobotu robiť dobre, alebo zle, zachrániť život, alebo zničiť?“ (Lk 6, 9). Bez toho, aby čakal na odpoveď, Pán urobil zázrak a ruka toho človeka bola uzdravená.

Ježiš nerozumel vypočítavosti, keď išlo o konanie dobra. Prišiel na svet, aby zachraňoval ľudí, a tomuto cieľu zasvätil celý svoj život. Preto robil zázraky aj v sobotu, pretože chcel ukázať, že dobro človeka je vždy na prvom mieste. Keď išlo o spásu človeka, neváhal sa obklopiť verejnými hriešnikmi (porov. Mk 2, 16), prejsť toľko miest, koľko bolo potrebné (porov. Lk 4, 43), alebo vstúpiť do domov pohanov (porov. Mt 8, 7). Skrátka, jeho spásonosná misia nemala žiadne časové rozvrhy ani rozdiely akéhokoľvek druhu: Ježiš bol vždy k dispozícii.

Aj úloha dať poznať Boha nás v tomto zmysle vyvádza z našich schém a istôt. Apoštolov vlastný zmysel pre poslanie nás vedie k tomu, aby sme prežívali „radosť zároveň z toho, že je prameňom, ktorý preteká a druhých osviežuje. Misionárom môže byť len ten, koho teší hľadanie dobra svojho blížneho a kto túži po šťastí druhých“[6]. Toto je otvorenosť srdca, ktorú žila svätá Mária. Počas svojich rokov na zemi vždy kládla na prvé miesto dobro Ježiša. A teraz prejavuje rovnakú disponibilitu voči všetkým, ktorí k nej prichádzajú ako dobré deti, aby ju prosili o materinskú pomoc.

.....

[1] Svätý Cyril Alexandrijský, *Komentár k Lukášovmu evanjeliu*.

[2] František, *Homília*, 1-IV-2014.

[3] Svätý Josemaría, *Listy 11*, bod 42.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 921.

[5] Svätý Josemaría, *Inštrukcia pre dielo Svätého Gabriela*, bod 98.

[6] František, *Evangelii Gaudium*, bod 272.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
sk-sk/meditation/pondelok-23-tyzdna-v-  
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-23-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (23.03.2026)